

Oaspeți de seamă

Ce păcat că – în seria de o densitate fără precedent a veritabilelor evenimente pe care, sub direcția lui Cătălin Ionescu-Arbore, le etalează sistematic Opera Națională – n-au putut fi adunați laolaltă, într-o aceeași reprezentație, cântăreții veniți la distanță de numai trei săptămâni (16 martie și 6 aprilie) să susțină principalele partituri solistice din **Simon Boccanegra**! Așa stând lucrurile (determinate fiind de nenumăratele angajamente ale marilor artiști de pretutindeni, printre care cu greu se mai poate găsi vreo „fereastră” și pentru contractele cu teatrul bucureștean), în distribuția operei verdiene au evoluat mai întâi brazilienii Eliane Coelho (interpretând-o pe Amelia Grimaldi) și Juremir Vieira (întruchipându-l pe Gabriele Adorno), iar apoi (în rolul titular) Alexandru Agache – românul născut și școlit la Cluj, dar care de peste două decenii cutreieră lumea, cântând pe cele mai mari scene lirice, de la „Covent Garden” din Londra la „Scala” din Milano, de la Opera din Paris la aceea din München, de la

Staatsoper Wien la Teatrul „Colon” Buenos Aires, dar și la Berlin, Houston, Chicago sau New York...

Asta nu înseamnă câtuși de puțin că, în primul dintre cele două spectacole, încă foarte tânărul bariton Ionuț Pascu nu s-ar fi ridicat la altitudinea artistică cerută de complexul și dificilul personaj titular, construit de libretistii Francesco Maria Piave și Arrigo Boito surprinzător de coerent față de absurditățile romanțioase în care abundă subiectul, iar pe deasupra și înzestrat de compozitorul Giuseppe Verdi cu un discurs muzical pe cât de consistent, pe atât de expresiv. După cum nu înseamnă nici că tenorul Juremir Vieira ar fi strălucit cine știe ce: vocea sa este – din păcate – prea antipatică (pe de o parte sugrumată și pe de altă parte de o asprime agresivă) pentru ca drama eroului său (pozitiv!) să mai impresioneze cu adevărat pe cineva.

Firește că soprana Eliane Coelho s-a dovedit a fi, din nou, o excelentă interpretă a Ameliei, confirmând pe scena de operă (unde calitățile sale de mare tragediană sunt dezvăluite și printr-un subtil și emoționat joc actoricesc) impresia formidabilă pe care a făcut-o publicului român cu ani în urmă (la una dintre primele sale prezențe pe scenele noastre), în versiunea de concert a operei *Simon Boccanegra*, realizată în Studioul „Mihail Jora” al Radiodifuziunii.

I-au stat cu cinste alături Mihnea Lamatic (*Fiesco*), Ion Dimieru (*Paolo*) și Paul Basacopol (*Pietro*), secondaiți de aparițiile pasagere ale Cristinei Eremia (*Camerista*) și lui Teodor Ilincăi (*Un căpitan*). Sub bagheta dirijorului Ciprian Teodorașcu, splendid executate au fost mai cu seamă terțetele, ca și scena cu cor a *cappella* (unde acest excepțional instrument – deopotrivă gingaș și puternic – făurit de către maestrul Stelian Olariu transmite o emoție artistică irezistibilă), iar orchestra a cântat parcă mai sensibil decât de obicei (deși tot cam prea tare, după gustul meu).

Odată asimilată puternica impresie pe care mi-a produs-o la premieră inspirata scenografie a arhitectului Cătălin Arbore, montarea în linii mari corectă a regizoarei Anda Tăbăcaru-Hogea a început din păcate să-și arate scăpările: la un moment dat, *Fiesco* (și așa, personaj destul de confuz implicat în desfășurarea unei acțiuni ce abundă în conspirații politice și intrigi amoroase, unde se confruntă pe de o parte genovezii cu venețienii, ligurii cu guelfii, patricienii cu plebeii, iar pe de altă parte pretendenții la mâna unei orfane răpite, găsite și adoptate în secret, care deci nu este cine pare a fi, ci chiar... nepoata pierdută a lui *Fiesco* – el însuși acționând sub o identitate falsă!) declară cu patos „lată-ne față în față” și apoi... pleacă tacticos în culise; în altă parte, nimeni nu-l bagă în seamă pe acest dușman de moarte al dogelui *Simon Boccanegra*, deși stă nemișcat în mijlocul scenei de-a lungul unui întreg tablou, fiind singurul îmbrăcat în negru și cu o glugă pe cap, printre patricienii roșii și plebeii verzi! Ca să nu mai vorbesc despre apariția hodoronc-tronc a mamei eroinei (moartă în urmă cu vreo douăzeci de ani!), mai întâi în proiecție pe decor, dar în cele din urmă de-a dreptul în carne și oase...

Unde m-am înșelat însă fundamental, la premiera de acum doi ani (și-mi fac *mea culpa* pentru comentariul meu din numărul pe martie 2005 al revistei „Teatrul azi”), este în îndoiala pe care mi-o exprimam asupra capacității operei *Simon Boccanegra* de „a atrage în mod constant publicul nostru, cam rarefiat în ultima vreme”: cel puțin la reprezentația cu Eliane Coelho și Juremir Vieira, sala a fost plină!